

GŁOS POMORSKI

DODATKI TYGODNIOWE: „SPRAWY KOBIECE” • „ŚWIATEK MŁODZIEŻY”

Prenumerata miejscowa: Przy odbiorze w ekspedycji 2,50 zł, w agenturach miesięcznych 2,55 zł, przez pocztę przy zamówieniu przez ekspedycję maszą 2,76 zł, wprost na pocztę lub u listowego miesięcznie 2,86 zł, kwartalnie 8,58 zł, dla Wolnego Miasta Gdańska 2,76 złotych, — pbd opaską w Polsce 4,20 zł, do Gdańska 4,45 złotych, do Francji 15 fr. (z wysyłką co drugi dzień 13 franków.) do Anglii 5 shll., do Stanów Zjednoczonych 80 centów. W razie nieprzewidzianych wypadków, jak strajki, przeszkody techniczne itd. prenumeratorky nie mają prawa żądania niedostarczonych numerów lub zwrotu prenumeraty.

Ogłoszenia z Polski: Wiersz wysokości inflimetrą w dziale ogłoszeniowym na stronie 8-lamowej 12 gr, w dziale reklamowym na stronie 1. (3 lamowej) przed tekstem 90 gr, wśród tekstu 50 gr, za tekstem 40 gr. Dla Wolnego Miasta Gdańska wiersz m/m 8-lam., w dziale ogłoszeniowym 0,12 groszy, wiersz m/m 3-lamowej przed tekstem 0,90 groszy, wśród tekstu 0,50 groszy, za tekstem 0,40 groszy, dla Niemiec dochodzi 50%, nadwyżki, dla reszty zagranicy 100%, nadw. Za tłumaczenia 20%, nadwyżki. **Rachunki są natychmiast płatne.** Administracja nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowe umieszczenie ogłoszeń.

Redakcja i Administracja
Grobłowa 27/29.

Grudziądz, środa, dnia 26-go maja 1926.

Telefon nr. 50 i 51.

Kain tryumfujący.

Kiedy stała się pierwsza zbrodnia bratobójstwa w dziejach rodu ludzkiego, morderca, zapytany przez Boga: „Kainie, a gdzie twój brat Abel?” — zdobył się na wykręt wprawdzie hardy, ale wykręt. Wykrętem tym posługiwać się nie może, kto w strasznym dniu 12 maja pchnął brata na brata do potwornej rzezi na ulicach Warszawy. Nie może powiedzieć: albowiem ja stróżem brata mego?! — bowiem wciąż w charakterze takiego stróża, opiekuna, przewodnika, występował, jeno, że stróż ten okazał się nie opiekunem, lecz siepaczem, katem.

Dalej Kain wykręcał się, ale nie chępnął się swą zbrodnią.

Podobnie Judasz, drugi przez wieki ze zgroza wspomniany złoczyńca, również nie chępnął się ze swego czynu, lecz poszukał stryczka, aby czempredziej dokończyć nędznego żywota.

Dziś jest inaczej. Te okropne dzieje, jakie przynosi czas, są jeszcze straszniejsze, niż je po bratobójczej rzezi galicyjskiej w swym potężnym hymnie: „Z dymem pożarów, z kurzem krwi bratniej” odmalował Kornel Ujejski, ohydniejsze od szkiełowanych przez Krasieńskiego w proroczem natchnieniu scen „Nieboskiej komedji”.

Rzekomi bojownicy „proletariatu”, a faktyczni pachołkowie państwa anonimowego, uczą dziś spodłoną Rosję, aby żywiła cześć dla Judasza, stawiała mu pomniki.

A u nas? Z pośród tych Kainów, co to: „syn zabił ojca, brat zabił brata”, pono tylko niektórzy targnęli się na swe życie, nie mogąc znieść wyrzutów sumienia i tej pogardy, jaką im okazuje inteligencja, lud, każda kobieta, każde dziecko Warszawy. Inni wzruszają ramionami na słowa potępienia, o plunięciu w oczy, mówią, że to deszcz pada. Sumienie w nich dawno zamarło, poczucia honoru nigdy nie mieli. Więc chępnia się, że z zbrodni swej robią zasługę, z rzekomej pacyfikacji, prowokację. Tryumfuja.

Rozkaz dzienny Piłsudskiego.

W warszawskich pismach lewicowych i w poznańskim „Przebiegu Porannym” (organ tak zwanej „Młodej Polski”), zjawiała się następującej treści odezwa Piłsudskiego:

„Żołnierze! Nie poraz pierwszy słyszycie mój głos. Ongiś na polach bitew, gdy młode państwo jeszcze ząbkowało jak chorowite dziecko, prowadziłem Was w boje, które w zwycięstwach pod moim dowództwem wywalczonych na długie wieki okryły sławą i blaskiem bohaterkie Wasze sztandary.

Po innych bojach przemawiam do Was dzisiaj, gdy bracia żywią miłość ku sobie, wiąże się węzeł między nimi mocniejszy nad inne węzły ludzkie. Gdy bracia się waśnią i węzeł pęka, waśń ich również silniejsza jest nad inne. To prawo życia ludzkiego. Daliśmy mu wyraz przed paru dniami, gdy w stolicy stoczyliśmy między sobą kilkudniowe walki. W jedną ziemię wsiąkła krew nasza, ziemię jedyną i drugim jednakowo drogą, przez obie strony jednako umiłowana. Niechaj krew ta gorąca, najcenniejsza w Polsce krew żołnierza pod stopami naszymi będzie nowym posiewem braterstwa, niech wspólna dla braci prawdę głosi.

Jest prawda twarda i harda o żołnierzach. Wszyscy mamy jedną wspólną siostrzycę, władającą nad pracą naszą żołnierską. Jest nią śmierć, ścinająca kosą tego, na którego palec Boży wskaże. Służb takich nie sprawuje nikt inny prócz nas żołnierzy. Takimi byliśmy, gdyśmy ongiś wzięli Polskę słabutką i drżącą na swoje bary, by po znojach i zwycięstwach oddać ją współobywatelom silna i pewna życia. Lecz, widzimy ją, niestety, w wiecznych swarach i kłótniach, w jakiejś rozkoszy panoszenia się jednych nad drugimi. I gdy dokoła nas wre wszędzie kłótnia i zawiść partyjna, gdy dygoce nienawiść i rozpala się niechęć dzielnicowa, trudno, by żołnierz był spokojny.

A jednak chcę być pewnym, że nie kto inny, jak żołnierz polski pierwszy się ocknie, pierwszy do zgo-

dy i braterstwa stanie. Niech przeto nie myśli wróg żaden czy nieprzyjaciel, że ziemię naszą znaleźć może bezbronną. Staniemy jak zawsze jeden obok drugiego, by dać za ojczyznę życie, a wspomnienie o bojach majowych w Warszawie, o tych walkach, któreśmy ze sobą stoczyli, nie dzielić, lecz łączyć nas wtedy z sobą będzie, jak wspomnienie gwałtownej sprzeczki między kochającymi się wzajemnie i kochającymi swą rodzinę braćmi.

Żołnierze, stanąłem znowu na Waszym czele jako Wasz Wódz. Znacnie mnie. Bezwzględny dla siebie, stałem zawsze pośród Was w najcięższych Waszych

bólach i trudach, w mękach i niepokojach. Znacnie mnie i jeśli nie wszyscy kochać mnie nie potrafiacie, wszyscy musicie mnie szanować jako tego, który Was do wielkich zwycięstw prowadzić potrafił, a przy ogólnem zepsuciu i demoralizacji, nie chciał i nie umiał korzystać własnej pilnować lub dochodzić.

Niech Bóg nad grzechami litościwy nam odpuści i rękę karzącą odwróci, a my staśmy do naszej pracy, która ziemię naszą wzmacnia i odradza”.

Minister Spraw Wojskowych
(—) Józef Piłsudski
Pierwszy Marszałek Polski.”

Zgromadzenie Narodowe zapowiedziano na dzień 31 maja w Warszawie.

Monitor Polski w ostatnim numerze ogłosił następujące obwieszczenie, datowane dniem 22-im b. m.:

„Na mocy art. 41 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17-go marca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 44 poz. 267) oraz ustępu 2 art. 1 Regulaminu Zgromadzenia Narodowego dla wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 66 poz. 596) zwołuję Zgromadzenie Narodowe na dzień 31 maja 1926 r. na godzinę 10 rano do Sali Obrad Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej w Warszawie.

(—) M. Rataj, Marszałek Sejmu, Przewodniczący Zgromadzenia Narodowego.

P. MARSZAŁEK SEJMU DO PRZEDSTAWICIELI PRASY.

W ubiegłą sobotę, jak donoszą z Warszawy, o godzinie 2-giej popołudniu p. Marszałek Sejmu Rataj, pełniący obowiązki Prezydenta Rzplitej, przyjął w swym gabinecie przedstawicieli prasy, którym oświadczył:

„Za chwilę Kancelarja Sejmowa przystąpi do wysyłania zaproszeń na Zgromadzenie Narodowe. Termin Zgromadzenia: 31 maja; miejsce: Warszawa. Zdecydowałem się na stolicę, mając na oku wzgląd, iż odbycie Zgromadzenia w Warszawie będzie wierzącym dowodem dla zagranicy i kraju, iż wróciliśmy do stosunków normalnych.

Zdaje sobie sprawę z odpowiedzialności, jaka ciąży na mnie jako na przewodniczącym Zgromadzenia Narodowego. Uzyskałem od Rządu, stojącego ściśle na gruncie praworządności, wszystkie gwarancje zapewniające wolność Zgromadzenia Narodowego, w szczególności otrzymałem w tej mierze zapewnienia ze strony p. ministra spraw wojskowych i p. ministra spraw wewn.

Gwarancja też leży w moich rękach. Gdybym w ostatniej choćby chwili spostrzegł, iż Zgromadzenie Na-

rodowe nie jest wolne, jest pod przymusem z czyjejkolwiek strony, odroczyłbym Zgromadzenie i wyznałbym inne miejsce.

Oświadczam jednak jeszcze raz, iż mam wszelką ludzką, że się tak wyrażę, pewność, iż Zgromadzenie Narodowe odbędzie się w porządku w Warszawie.

Chcę Panom zakomunikować jeszcze, iż rozważam, czy nie byłoby wskazane zarządzić odebranie przysięgi od elekta w innym mieście, w Krakowie lub Poznaniu, dla zaznaczenia na zewnątrz spoiści Państwa. Decyzji w tej mierze nie powziąłem”.

MARSZAŁEK RATAJ,
który pełni obecnie funkcje Prezydenta Rzplitej

Pomorskie sfery gospodarcze domagają się przywrócenia praworządności.

Zrzeszone w Pomorskiej Izbie Przemysłowo-Handlowej w Grudziądzu sfery gospodarcze, na posiedzeniu odbytem w Grudziądzu w dniu 22 maja br., zgodnie oświadczyły, że obecne stosunki polityczne w Państwie, wywołane ostatnimi wypadkami w Warszawie, które zachwiały najgłówniejszy dogmat państwowości, t. j. praworządność, byłyby w stanie przy dłuższym ich trwaniu podciąć żywotność z trudem odrodzonego i w dzisiejszych warunkach utrzymywanego rodzimego przemysłu i handlu na ziemiach pomorskich, niebezpieczeństwo to jest tem większe, że ta część kraju ze względu na jej geograficzne położenie, narażona jest bardziej, niż inne obszary Rzeczypospolitej na oddziaływanie elementów wrogich polskości i Polsce.

Z tych to względów reprezentanci przemysłu i handlu obwodu Izby w trosce o utrzymanie ich stanu posiadania, a temsamem o utrzymanie polskich placówek gospodarczych na zagrożonych, a tak gospodarczo ważnych, pomorskich rubieżach Rzeczypospolitej, proszą o jaknajrychlejsze przywrócenie zachwianej praworządności, albowiem warunki obecne już dzisiaj wytwarzają podłoże do wywrotów, czego groźne pomruki tu i ówdzie dają się wyczuwać.

Tutejsze koła gospodarcze, które udowodniły swą żywotność, tężyznę moralną i chęć do pracy w dobre

najcięższych warunków gospodarstwa krajowego, ponosząc znaczne ofiary i wykazując hart, w celu uzdrowienia panujących stosunków, pozwalają sobie napowysze objawy zwrócić uwagę Władz Państwowych, w pierwszej linii lokalnych i proszą, aby w interesie utrzymania ciągłości pracy twórczej przemysłowo-handlowej i w zrozumieniu tej pracy dla dobra Rzeczypospolitej i ogółu zapewniono także obecnie jak i w przyszłości spokojny i normalny bieg, gwarantując nie naruszalność prawa własności, opartego na dotychczasowych zasadach praworządności.

POMORSKA IZBA PRZEMYSŁOWO-HANDLOWA W GRUDZIĄDZU.

Prezydium:

(—) J. Czarliński, Prezes

(—) T. Marchlewski, Wice-Prezes. (—) H. Podkomiecki, Wice-Prezes. (—) H. Krupski, Dyrektor.

Wydział:

(—) W. Andrzejewski. (—) M. Pacoszyński. (—) Z. Jagodziński. (—) J. Pillar, ze Starogardu. (—) W. Korzeniewski. (—) J. Ruciński. (—) J. Kwaśniewski. (—) R. Stamm z Chojnic. (—) B. Michalski z Wejherowa. (—) Z. Stanek

Grudziądz, 22 maja 1926 r.

Grozą prze- mająca katastrofa

w fabryce prochu
pod Mannheimem,
której opis poda-
jemy poniżej.

Jaś i Halka. 6. Święty gość.

„Co za niespodzianka!... Dajcie łapki, książę.
Wszakże nas oddawna szczerza przyjaźń wiąże.
Pasta Erdal*) w puszcze, z twą księżką koroną
Jest dla wszech obuwia blaskiem i ochroną”.

*) „ERDAL“ z żabką na puszcze — to
prawdziwe dobrodziejstwo dla skóry.
Wyrób krajowy.

141 ofiar militaryzmu pruskiego.

Odwetowe knowania niemieckie szerzą spustoszenie już podczas przygotowań.

Dzienniki niemieckie wypełnione są opisami olbrzymiej katastrofy wybuchu fabryki prochu pod Mannheimem, która była jedną z największych wśród obficie po Niemczech rozrzuconych tego rodzaju instalacji.

Eksplozja rozpoczęła się straszliwym hukem, przypominającym jakiś do granic potworności spotęgowany grzmot. Zaraz potem wzbil się w powietrze olbrzymi słup ognisty, poczem nastąpiły jeden po drugim dalsze wybuchy. W pewnym momencie zdawało się, że katastrofa już zakończona.

Straż ogniowa i przedstawiciele służby sanitarnej rzucili się między okropne ruiny, gdy w tej chwili dopiero wstrząsnał powietrzem jeszcze jeden wybuch, kładąc trupem wielu z pośród ratujących. Nie był to zresztą wybuch ostatni. Trwały one jeszcze przez czas pewien w większych już teraz odstępach, aż wreszcie z wielkiej, wspaniale postawionej fabryki pozostały

najdosłowniej tylko gruzy na spopielonej ziemi. Nawet fundamenty nie ocalały.

O niezwyklej sile wybuchów najbardziej dowodnie świadczą do dzisiaj jeszcze w odległym o wiele kilometrów lesie widok drzew powyginanych od wytworzonego przez eksplozję ciśnienia powietrza. Panika, jaka owładnęła mieszkańcami Mannheimu, była tak wielka, że tłumy ludzkie w szaleńczej ucieczce opuszczały domy i uciekały poza obręb miasta. Jeszcze w kilka godzin po zakończeniu katastrofy obozujące na polach tłumy obawiały się powracać tak, iż Mannheim pozostawał prawie opustoszały.

Według obecnie już opublikowanych żałobnych list ofiarami tragedii spowodowanej w znacznej mierze nadmiarem gorączkowości i pośpiechu w pracy nad fabrykowaniem prochu w Niemczech, padło przeszło 100 ludzi, przyczem 41 zabitych na miejscu.

Dwie katastrofy w Moskwie.

15 robotników zabitych prądem elektrycznym.

Moskwa 19. 5. Na torowisku pod Moskwą 15 robotników zostało zabitych prądem elektrycznym. Popychali oni lokomobilę, której komin zaczepił o przewód elektryczny. Zabici zostali wszyscy robotnicy, którzy trzymali się lokomobil.

W fabryce medykamentów nastąpił wybuch benzolu. Kilka osób zostało ranionych, reszta ratowała się ucieczką. Wybuch zniszczył trzypiętrowy dom fabryczny.

Listy z Poznania.

Krzyże w audytorjach uniwersyteckich. — Na pół bojowców wolnej myśli. — Krzyże nakazano zdjąć. — Czarna lista. — Powrót pułków poznańskich. — Usiłowania wywołania rozruchów na Starym Rynku.

Nie przebrzmiała jeszcze historia o andrusowskim zerwaniu przed prof. W. M. Kozłowskiego ogłoszenia o akademickich rekolekcjach, aliiści wylądania się nowa sprawa, stawiająca senat akademicki, względnie rektora w świetle zlekka... niewyraźnym. Oto, przed niejakim czasem w audytorjach uniwersyteckich ukazały się na ścianach krzyże. Kto je zawiesił? — Z czyjego polecenia, czy rozkazu, nie wiadziemo, ale i nie zajmowano się tem, trwając fakt zawieszenia godła chrześcijańskiego w uczelni również chrześcijańskiej za rzecz najzupełniej naturalną i nie wymagającą ani dochodzeń, ani komentarzy. Inaczej się jednak zapatrywali niektórzy profesorowie, a pomiędzy nimi i historyczny już dziś na uniwersytecie poznańskim, słynny ze swych wybryków wolnomysłowo-lewicowo-operetkowych, wymieniony wyżej p. W. M. Kozłowski. Wśród rozmaitych na ten temat opowieści, kursuje także rozmowa, jaką ten zdziwiniaty już starszek miał mieć ze swoim kolegą, prof. drem Adamem Zółtowskim.

Czy pana profesora — zapytuje p. W. M. Kozłowski — nie oburza fakt wieszania godeł religijnych w przybytku nauki czystej i niezależnej?

— Nawet bardzo, odparł prof. Zółtowski, gdyż absolutnie nie jestem pewien, czy wszyscy profesorowie zachowują się wobec tych godeł z winnem uszanowaniem i faktem.

— A czyż pan profesor nie jest wolnomysłownym?

— Jak dotąd, starałem się zawsze zasługiwać na opinie człowieka szybko-myślnego... wogóle i czy w takiej redakcji miała miejsce rozmowa pomiędzy przedstawicielem istotnej, niezależnej nauki, jakim jest p. profesor Adam Zółtowski, a p. prof. W. M. Kozłowski, człowiekiem erudycji tak wielkiej i różnostronnej, że aż został nią całkowicie przygnieciony, — tego trudno dziś wyłowić z wielu wersyj, krążących na skutek wysoce oburzającego faktu zniknięcia krzyżów z rozporządzenia senatu akademickiego. Ukazały się natomiast urzędowe wezwania do retoratu pod adresem tych studentów, którzy krzyże zawiesili.

Sprawa zerwania przez prof. W. M. Kozłowskiego

ogłoszenia o rekolekcjach zakończyła się wytoczeniem dochodzenia dyscyplinarnego redakcji organu studenckiego p. t. „Przegląd Akademicki“, podczas, gdy prowokacyjne odczyty p. Kozłowskiego i ów brutalny i nie licujący z godnością profesorską fakt zerwania kartki pozostał bez żadnej reakcji ze strony tegoż senatu. Jak się zdaje, jest to wynikiem tej anomalji, że w dzielnicy i mieście na wskroś narodowo i po katolicku usposobionem, na wszechniczy, gdzie ogromna większość słuchaczyw te same zasady wyznaje, obecnie skład senatu mógłby być nazwany czemś w rodzaju „centro-lewu“, gdzie właśnie rozmaici organizatorowie akademij na cześć Piłsudskiego rej wiodą.

Przeciwno zdjeciu krzyżów, skoro raz już zostały zawieszona i czas jakiś spokojnie wisiły, winno zaprotestować całe społeczeństwo, które nie pozwoli narzucać sobie żadnych „wolnomysłownych“, czy też „wolnomularskich“ przepisów i kwestje wprowadzenia krzyżów postawi na gruncie właściwym. Bo nawet, jeśli z punktu widzenia często prawnego, nikomu nie wolno w gmachu publicznym nic wieszać, ani zdejmować bez polecenia odpowiednich organów zarządzających, to jednak zawieszenie krzyża choćby samowolne przez studenta danego uniwersytetu, może być uważanem li tylko jako dopełnienie braku i zaniedbania ze strony senatu, czy rektoratu. Lepiej jest więc w takim razie zawsze zgodzić się z faktem dokonany i nie wzburzać opinii nietaktownem upieraniem się przy literze prawa. Sam fakt zaś zdejmowania godła chrześcijańskiego w uniwersytecie chrześcijańskim jest zbyt wymownym, aby trzeba było się długo nad tem rozwozić...

Ubiegłe dni nadzwyczajnego przygnębienia wypadkami warszawskimi, zaznaczyły się na uniwersytecie niezwykle podniesieniem ducha wśród młodzieży, która tłumnie zapisywała się do Legji Akademickiej, która powstała natychmiast na pierwszą wieść o zdradzie i która bezwzględnie przystąpiła do akcji, udając się naprzód do koszar, a następnie na plac boju. Nie wszystkich jednak ochotników wysłano, a to z racji przerwania działań zbrojnych. O ile jednak młodzież rwała się z całym zapalem do bronięcia rządu i praworządności, o tyle społeczeństwo starsze względnie

organizatorowie oddziałów studenckich niezbyt przeznornie sprawę tę poprowadzili, wysyłając młodzież jak stała, bez najmniejszego nieraz zaopatrzenia w prowianty, w pieniądze, bieliznę etc. Nie wszyscy mają na miejscu rodziny, — nie wszystkie rodziny rozporządzają w dzisiejszych czasach potrzebnymi na to środkami. Przy całym więc pośpiechu nieodzownym w takich razach, należało jednak pomyśleć o tym koniecznym ekwipunku, jaki udającym się na plac boju, czy nawet do pilnowania mostów, torów kolejowych etc. trzeba dać. Tymczasem nie słyszeliśmy, aby kogośkolwiek do kogokolwiek zwrócił się o jakieś składki, aby wzywano do ofiar, — słowem w tym kierunku nie zrobiono nic prawie...

Około 1.000 studentów nie zapisało się do Legji. Nazwiska ich, poza tymi, którzy ze względu na swe wyraźne jakieś oznaki choroby faktycznie iść nie mogli, mają być opublikowane drukiem.

Pułki poznańskie, wyprawione pod Warszawę w celu obrony stolicy przed gwałtem rokosz, powróciły w dniach 19 i 20 bm. do swoich siedzib i w dniu 20 bm. odbyło się w kościele garnizonowym na Św. Wojciechu nabożeństwo żałobne za poległych, poczem na placu Wolności miała miejsce defilada. Tłumy publiczności wzięły udział w tej ze wszech miar żałobnej, tragicznej uroczystości. Poległych oplakiwały nietylko najbliższe rodziny, ale wszyscy, którzy zrozumieli cały tragizm chwili, kiedy staje się zbrodnia i kiedy kwiat naszego wojska idzie tracić życie, tak bardzo potrzebne dla obrony od czyhającego na naszą Ojczyznę ze wszystkich stron wroga. Widok tych pułków, powracających z niczem z pod Warszawy, gdzie nie mogli zapobiec zbrodni, pomimo muzyki grającej marsze i krakowiaki, był bardziej żałobnym, — silnie wzruszał najobojętniejszego widza, aniżeli pogrzeb żołnierzy, poległych w walce z nieprzyjacielem, nie zaś w boju bratobójczym, gdzie z jednej strony chodziło o obronę Państwa przed zepchnięciem go w bezdeń anarchji, — z drugiej zaś o bezmierną oszałałą pychę człowieka, który nawet żadnego hasła dla swej zbrodni nie wysuwał i szedł po trupach swych braci li tylko w imię swego własnego ja...

Spokój, jaki pomimo niesłychanego podniecenia nie został zakłócony ani na chwilę w Poznaniu w ciągu całego czasu niepewności o losy Warszawy i Ojczyzny dopiero po względem uspokojeniu się został naruszony w dniu 19 bm. przez grono hulliganów, którzy pod firmą „bezzrobotnych“ rozpoczęli na Starym Rynku rozbijanie straganów biednych zresztą przeważnie przekupek. Domagano się wypłaty zasiłków, wysłano do ratusza delegację, ale jednocześnie tłumy wzrastały coraz bardziej, uwijały się jakieś zakazane figury, o ryśach wybitnie niemieckich i żydowskich, podburzając do gwałtów. Silniejsze oddziały policji zlikwidowały jednak awanturę, na ogół bardzo słabą. **Vir.**

Przegląd polityczny.

ZADANIA RZĄDU BELGIJSKIEGO.

Bruksela, 22. 5. Sojrz wita przychylnie utworzony przez Jaspara koalicyjny rząd belgijski. Rząd ten przed stawiając się parlamentowi w dniu 15 maja, zażądał szerokich pełnomocnictw dla przywrócenia racjonalnych stosunków finansowych i normalizacji życia gospodarczego.

LOKAUT WE FRANCJI.

Paryż. (A. W.) Jak wczoraj donosiliśmy skutkiem lokautu fabryk automobilowych, 30 tysięcy robotników znajduje się obecnie bez pracy. Według zapowiedzi kierownictw fabryk, lokaut po 5 dniach będzie zniesiony. Jednak tylko część z dotychczas robotników ma być z powrotem przyjeta do pracy. Jak wiadomo strajk robotników, który w następstwie spowodował lokaut fabryk, wybuchł właśnie z powodu redukcji personelu robotniczego. Wobec tego, że komuniści rozszerzają swe wpływy wśród robotników, oczekiwano należy dalszego zaostrzenia sytuacji.

